

8. Die God bewaart, is wel bewaard

In vorige eeuwen, toen men de moderne vervoermiddelen die wij tegenwoordig kennen nog niet had, werd er veel van het paard gebruik gemaakt. Vooral als men een verre reis te doen had. Zelfs predikanten maakten veel gebruik van het paard. Vandaar ook dat verschillende leraars de kunst van het paardrijden zeer goed machtig waren. Wij lazen hierover eens een verhaal dat wij jullie, en ook onze oudere lezers, eens willen doorgeven. Hoewel de schrijver er geen plaats bij noemt en ook geen naam, zo mogen wij toch aannemen dat het werkelijk gebeurd is.

Er zou een synodevergadering plaatsvinden in een stad, gelegen in het midden des lands. De predikanten en ouderlingen die deze synode moesten bijwonen, hadden er een grote reis voor te maken. Een reis die men onmogelijk te voet kon ondernemen, althans voor sommigen was dit erg bezwaarlijk.

Zo zien wij in gedachten een predikant zijn paard zadelen en de lange weg van zijn dorp naar de stad waar vergaderd zou worden, ondernemen. Toen hij onderweg was, begon het weer dusdanig te veranderen dat het reizen hem moeilijk werd. Weldra stak een flinke storm op en de regen kletterde neer uit een zwaar bewolkte hemel. Het paard werd onrustig en begon tekenen van vermoeidheid te vertonen. Gelukkig dat ze de stad reeds naderden. De predikant dreef het paard tot wat meer spoed aan, maar het dier ging steeds langzamer lopen.

Zij waren nu kort voor een riviertje waar zij over moesten. Het was maar een wankele brug die beide oevers verbond. Het riviertje zag er bij dit ontstuimige weer gevaarlijk genoeg uit. Plotseling schrok het paard, begon te steigeren en sprong opzij tegen de leuning van de brug. De leuning begaf het en met een paar korte kraakgeluiden stortte hij in het water.

De predikant dacht niet anders dan dat hij met de brugleuning in de rivier terecht zou komen om zo jammerlijk te verdrinken. Maar sneller dan wij het beschrijven kunnen, nam het paard een tweede

sprong en bleef trillend op de weg staan. De predikant steeg af en klopte het vermoeide dier op de hals. Hij dacht er gelijk over aan welk gevaar hij was ontsnapt. Hij zag er de bewarende hand Gods in.

Diep in gedachten over deze wonderlijke bewaring reed hij verder tot hij bij de vergaderplaats der synode was aangekomen. Daar ontmoette hij een bekende collega, die eveneens te paard gekomen was, vanwege de verre afstand. Er volgde een hartelijke ontmoeting. De paarden werden ondergebracht bij een stalhouderij en de beide leraars gingen het gebouw binnen.

„Het is mij een wonder dat ik hier ben,” zo horen wij de leraar tegen zijn collega zeggen. „Ik was net bij de rivier en zou de brug overgaan toen mijn paard schrok. Het scheelde maar weinig of ik was in de rivier gestort.”

„Zo... ja, dat is Gods bewarende hand, broeder,” zo sprak zijn collega. „Maar,” zo ging hij verder, „toen ik hier aangekomen was, was het zo in mijn gedachten hoe de Heere mij op deze reis óók weer zo trouw bewaard had.”

„Wat is u dan overkomen?” vroeg de ander nieuwsgierig, want hij dacht dat ook zijn medebroeder iets ernstigs overkomen moest zijn.

„Wel,” antwoordde zijn collega bedaard, „mijn paard is niet geschrokken en niet gestruikeld. Ik heb rustig gereden. Terwijl de wind almeer opstak en de regen neerviel, mocht ik in zoete overdenkingen aan mijn God hierheen rijden. Is dat niet een vriendelijke bewaring des Heeren?”

De ander zweeg, maar bekende later dat hij er een les uit had mogen leren. Hier ging nu het ongewone onder in het gewone.

Zo, jongens en meisjes, is het nu met ons. Als er schokkende dingen gebeuren, waaruit de Heere ons redden wil, dan wordt dit nog weleens gezien als Gods bewaring. Maar merken wij het nu ook op in de alledaagse gang van het leven, dat het de Heere is Die ons elke dag nog bewaart? Hoe moest toch elke dag en elk uur de Heere geprezen worden voor al Zijn goedheid die Hij ons nog bewijst. Gelukkig die dat op te merken krijgt, zoals deze knecht Gods, deze predikant, dat kreeg op te merken. „Die God bewaart, is wel bewaard!” zo schreven wij hierboven. Hoe hebben wij allen

die Goddelijke bewaringen van node, naar lichaam en ziel. Zij of worde het ons aller bede waar wij dit verhaal mee besluiten:

*Maak Uwe weldaân wonderbaar,
Gij, Die Uw kind'ren wilt behoeden
Voor 's vijands macht en vrees'lijk woeden,
En hen beschermt in 't grootst gevaar.
Wil mij Uw bijstand niet onttrekken;
Uw zorg bewaak' mij van omhoog;
Bewaar m' als d' appel van het oog;
Wil mij met Uwe vleug'len dekken.*

(Psalm 17:4)